

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, közgazdasági, ipar-kereskedelmi és nevelészeteti hetilap.

TÖBB EGYLET KÖZLÖNYE.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt. Félévre 2 frt. Negyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetési penzek és reclamációk a kiadóhivatalhoz (Foigl Gyula) intézendők.

Szerkesztőségi iroda: a táblaház iskola-utczai részében.
(Szerkesztővel értekezhetni d. e. 11—12. és d. u. 1—2-ig.)

Kiadói iroda: városkör 81. sz. a nyomdában.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztőségi közlemények a szerkesztőséghez intézendők: mindenkor sajtótörtökön estig.

Megjelenik minden vasárnapon.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel.

Hozzászólás a kisedővásra vonatkozó törvényjavaslatához.

A vallás- és közoktatási miniszteriumban a múlt hónapban összeült szakbizottság a kisedővás tárgyában kidolgozott törvényjavaslat felett már elvégezte tanácskozásait, úgy, hogy a javaslat még a jelen ülészek folyama alatt a ház asztalára kerülhet. E pedagógiai és közegészségileg egyaránt fontos javaslat alapvető-munka jellegével bír, mely törvénynyé válva, hivatva lesz idővel a nemzet boldogulását elősegíteni; annak létét biztosabb alapokra fektetni. Vannak persze a törvényjavaslatban egy-más tekintetben kifogás alá eső rendelkezések, a melyeket a kezdet nehézségeinek kell ugyan be tudni, de mégis a sajtóban szóvá kell tenni, hogy az illető körök figyelmét fölhíva, azok a javaslatnak törvényerőre való emelése előtt esetleg megváltoztathatók legyenek. Azért csak helyeselni tudjuk dr. Waisbecker Antale tárgyban nézetének a közzétételét és azért a „Közegészségi Közlöny” legutóbbi számában a fenti cím alatt közölt cikket mi is átvettük.

Köszeg stb.

E lapok (t. i. a „Közegészségi Közlöny”) f. é. 4-ik számában foglalt felhívás folytán én is, ki különben a kisedővásnak nagy barátja vagyok, bátorkodom nézetemet a kisedővásról szóló törvényjavaslatra nézve az alábbiakban közölni:

A kérdéses javaslat I. fejezetében elrendeli a 3—6 éves gyermekeknek óvodalátogatási kötelezettségét ott, a hol óvoda van (természetesen köz-

ségi), IV-ik fejezetében pedig kötelezi minden nagyobb községet óvoda felállítására oly feltétel mellett, mely a kibúvót könnyűvé tévén, alig fognak a községi óvodák rohamosan szaporodni; feltéve azonban, miszerint a javaslat IV. fejezete szigorúan értelmezhető, vagy szövegeztető, akkor, miután a közéletre és közegészségügyre mélyen beható oly fontos intézmény életbe léptetéséről van szó, csakugyan jó lesz azt minden oldalról megvitatni.

A törvényjavaslat pártolói hihetőleg azon nagyobbbrészt magánjellegű óvodákat, illetőleg gyermekerteket tartják szemük előtt, melyek utóbbi időben hazánkban szépen elterjednek, hol rendszerint egy képesített gyermekertész és egy dajka vezetése alatt 40—80 gyermek valóban úgy gondoztatik, hogy örömmel szemléli az emberbarát; de itten 20—40 gyermekre egy felügyelő esik, ki minden egyes gyermekre örködhetik és a helyiség is megszokott felelni az egészségügy követelményeinek. A javaslat határozmányai szerint mindezt nem várhatjuk tervezett kényszer-óvodáinktól: mert míg egyrészt megengedi, hogy 100 gyermek lehet egy óvó alatt és így egy teremben is, másrészt a termet elégségesnek tartja, ha 0.7 □ méternyi terület esik egy gyermekre; a nélkülözhetlen keretet vagy befásított udvart nem is említi. Már pedig 100 3—6 éves gyermek felett egy ember a legjobb tehetség és akarat mellett sem képes elégséges felügyeletet teljesíteni; nem képes a teremben, annál kevésbé a kertben; 100 között sok a pajkos, egyik serkenti a másikat és elégtelen felügyelet mellett könnyen történik olyas, a mi az egyik

vagy másik egészségét, épségét veszélyezteti; nem különben egy 28 □ méternyi területű szoba közönséges magasság mellett 40 gyermekkel, a mint azt a javaslat megengedi, zsufolva van, nemcsak a mozgásra, kisebb szobatornázásra és az óvodákban szokásos társasjátékokra hiányzik itt a tér, de hiányzik 3—4 órai tartózkodásra a kellő levegő is.

Egy-egy teremre és 100 gyermekig a javaslat egy óvót, illetőleg dajkát tervez; ezen egy tanerőtől többet, mint naponta 6—8 órai munkaidőt kívánni nem lehet, tehát hosszabb időre mint dél előtt 3—4 és délután is 3—4 órai tartamra a gyermekek tan-, illetve látogatási idejét sem lehet szabni.

Már most lássuk ezen tervezett kényszeróvodának hatását a gyakorlati életben és miután a javaslat valószínűen első sorban a munkásosztály gyermekeinek hiányos gondozásán akar segíteni, lássuk ezeket. Reggeli 7—8 órakor viszi az anya az utcán végig makrancos, lábával kalapáló, ordító fia-cskáját, kiért 11 órakor ismét el kell mennie; délután ugyanez a procedura; de tegyük fel, hogy a gyermek már megszokott, szívesen is jár, mit nyer az anya gyermeke számára? mindössze 6—8 órai felügyeletet, mely egy óvó elégtelensége mellett veszélytül sem óvja meg, a zsufolt terembeni levegő és a kényszerhelyzet pedig épen károsan hat egészségére; hozzájárul még, hogy a látogatási kötelezettség mellett összeseregülő számos gyermek között, legnagyobb vigyázat mellett, nagy a ragályozási veszély. A vagyonos osz-

TÁRCZA.

Helytörténeti életrajzok.

(Folytatás.)

Jurisics Miklos Köszeg városa történetében s a XVI. század törökháborúiban egy férfi neve tündöklök, kinek emlékevel az utókor nem sokat törődik. Köszegen, hol pályája delelő pontjához ért, egyedül csak címere díszeskedik a városház külső felsikján, no meg neve a vasút egyik döcögő gőzmozdonyán. E férfi Jurisics Miklós, a községi báró. Mint nemes szülők gyermeke 1490-ben született s fölnevelkedvén a hadipályára lépett. I. Ferdinánd király a tehetséges vitéz férfit szolgálataiba fogadta és céljainak megfelelően jól tudta használni. Midőn Frangepán Kristóf a mohácsi vésznap után a tótországi rendeknek 1526. évi szeptember 23-án Kapronczára gyűlést hirdetett, Ferdinánd, ügyének támogatására Frangepánon kívül Jurisics Miklóst nevezte ki oda biztosául. A következő december hó 4-én Czettinben tartott horvát országgyűlésen ismét Jurisics képviselte Ferdinánd király ügyét, a mikor jan. 1-én a horvát rendek Ferdinándot királlyal, Jurisics Miklóst pedig a király jóváhagyása mellett a tartomány főkapitányává választották. A politikában és diplomáciában is hasznavehető férfit Ferdinánd azonkívül több ízben küldé követségbe Konstantinápolyba. Így 1529-ben, mikor azonban Jurisics nem járhatott el küldetésében

mivel Szolimán 200,000 főnyi csapataival már útban volt Magyarországra felé. A rá következő évben újra kiküldve Lamberg Józseffel ott járt a török fővárosban a fegyvernagy és béke kieszközlése céljából, de a török kormány követi állását nem respektálva letartóztatta és csak hosszabb idő múlva eresztette szabadon. Micsém végezve tért vissza a hazába és nemsokára Köszegre, melyet 1529-ben Ferdinand királytól zálogbirtokul kapott, s hol most rövid időn át családi örömeim élhettem. Ez időtájt a vár és város tornyai a rafestette családi címerét, melyet 1668-ban a községielnek felsőbb parancsra a hős férfi tiszteletere megújított kellett és mely pár évvel ezelőtt a városház homlokfalára festve a nagy férfi emlékének szentelt egyedüli látható jel. Jurisicsot 1532-ben Köszegen találta a nagy vihar, mely hazánk erősségeinek egy részét elseperte s Köszeg falait is megrázkodtatta a török tamadása. Mint a vár és város kapitánya Jurisics sietett segélyért folyamodni Ferdinand királyhoz és Katzianer főparancsnokhoz, csak hogy hiába. Ekkor sajátjából, 300 arany forintot vett puskaport s ellátta a polgárságot, valamint a török elől menekült és a városba szorult védelemre képes népet (körülbelül 700 parasztot) fegyverrel; kijavította a körfalakat; kitisztította a sánczarkokat s így felkészülve várta a törököt. A védelem fölötté elkeseredett volt. Azt írja Jurisics egyebek közt augusztus 28-án kelt és a királyhoz intézett levelében: „Ha óhajtna tudni Fölseged, miként vagyunk fölszerelve és milyen a katonaságom, értésére adom, hogy úgy

rendeztem be magam, mint egy szegény háziúr; van 10 felszerszámozott lovam és 28 fő fegyverzett huszárom. Ha elvonult volna a török a hely mellett, elmentem volna a török a hely mellett, elmentem volna szándékom szerint Fölseged táborába, a várat pedig egy becsületes nemesember segítségével akartam szerény állapotomhoz képest fölszerelni. Amint azonban észrevettem, hogy a török bennünket akarmeg támadni, kitettem magam a halálnak. Katonaságom csak nyomorúságos parasztokból áll, kik ide menekültek és a védelem alkalmával nem több 700-nál, most azonban fele sincs már. Azonkívül agyonütötték vagy lötték hű szolgálaimat kivétel nélkül.” E levél a város ellen intézett legnagyobb roham napján volt írva, amikor a hős védő nem sejdíthetett még a szabadulás óráját. Két nap múlva már megirhatta a török elvonulását. „Mintán követeim Fölsegedhez érkeznek — írja e levelében — legalább gondolni fog saját ügyével és nemeseivel is; mert eddig az én jelenléteimen kívül aligha volt tudomása a történetekről. Miután tehát Fölseged tudomásul vette hű szolgálataimat, hogy t. i. 25 napig tartóztattam; fel a törököt — kérem Fölseged különös kegyelmét.” Amit joggal kért, megkapta. Ferdinánd király őt „lovagias, férfias, állhatatos, becsületes és keresztényes maga-

